"ମିଠେ ବଚ୍ଚେ:— ତୁମେମାନେ ହିଁ ବାବାଙ୍କର ପ୍ରିୟ ସନ୍ତାନ ଅଟ, ବାବା ତୁମମାନଙ୍କୁ ହିଁ ସୁଧାରିବା ପାଇଁ ଶ୍ରୀମତ ଦେଉଛନ୍ତି, ତେଣୁ ସର୍ବଦା ଈଶ୍ୱରୀୟ ମତରେ ଚାଲି ନିଜକୁ ପବିତ୍ର କର ।"

ପ୍ରଶ୍ନ:- ବିଶ୍ୱରେ ଶାନ୍ତିର ସ୍ଥାପନା କେବେ ଏବଂ କେଉଁ ବିଧିରେ ହେଉଛି ?

ଉତ୍ତର:- ତୁମେ ଜାଣିଛ ଯେ ବିଶ୍ୱରେ ଶାନ୍ତି ତ ମହାଭାରତ ଲଢେଇ ପରେ ହିଁ ହେବ, କିନ୍ତୁ ସେଥିପାଇଁ ତୁମକୁ ପୂର୍ବରୁ ହିଁ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ । ନିଜର କର୍ମାତୀତ ଅବସ୍ଥା ନିର୍ମାଣ କରିବା ପାଇଁ ମେହନତ କରିବାକୁ ହେବ । ସୃଷ୍ଟିର ଆଦି-ମଧ୍ୟ-ଅନ୍ତର ଜ୍ଞାନକୁ ସ୍ମରଣ କରି ବାବାଙ୍କର ସ୍ମୃତି ଦ୍ୱାରା ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ପବିତ୍ର ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ, ତେବେ ଯାଇ ଏହି ସୃଷ୍ଟିର ପରିବର୍ତ୍ତନ ହେବ ।

ଗୀତ:- ଆଜ ଅନ୍ଧେରେ ମେଁ ହେଁ ଇନ୍‌ସାନ...

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ଏହି ଗୀତ ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ ଗାନ କରାଯାଏ । କହୁଛନ୍ତି ଆମେ ଅନ୍ଧାରରେ ଅଛୁ, ଏବେ ଜ୍ଞାନର ତୃତୀୟ ନେତ୍ର ପ୍ରଦାନ କର । ଜ୍ଞାନ ସାଗରଙ୍କଠାରୁ ଜ୍ଞାନ ମାଗିଥା'ନ୍ତି । ବାକି ସବୁ ହେଉଛି ଅଜ୍ଞାନ । କୁହାଯାଏ କଳିଯୁଗରେ ସମସ୍ତେ ଅଜ୍ଞାନତାର ଆସୁରୀ ନିଦ୍ରାରେ ଶୋଇଥିବା କୁମ୍ଭକର୍ଣ୍ଣ ଅଟନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଜ୍ଞାନ ତ ବହୁତ ସରଳ ଅଟେ । ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ କେତେ ବେଦ-ଶାସ୍ତ୍ର ଆଦି ପଢନ୍ତି, ହଠଯୋଗ କରନ୍ତି, ଗୁରୁ ଆଦି କରିଥାନ୍ତି । ଏବେ ସେ ସବୁକୁ ଛାଡ଼ିବାକୁ ପଡୁଛି କାହିଁକିନା ସେମାନେ କେବେ ରାଜଯୋଗ ଶିଖାଇପାରିବେ ନାହିଁ । ବାବା ହିଁ ତ ରାଜତ୍ୱ ଦେବେ ନା । ମନୁଷ୍ୟ, ମନୁଷ୍ୟକୁ ରାଜତ୍ୱ ଦେଇପାରିବ ନାହିଁ । କିନ୍ତୁ ସେଥିପାଇଁ ହିଁ ସନ୍ନ୍ୟାସୀମାନେ କହୁଛନ୍ତି ସଂସାରର ସୁଖ କାକ ବିଷ୍ଠା ସମାନ ସୁଖ ଅଟେ, କାହିଁକିନା ନିଜେ ଘରଦ୍ୱାର ଛାଡ଼ି ପଳାଉଛନ୍ତି । ଏହି ଜ୍ଞାନ, ଜ୍ଞାନ ସାଗର ବାବାଙ୍କ ବିନା ତ ଅନ୍ୟ କେହି ଦେଇପାରିବେ ନାହିଁ । ଏହି ରାଜଯୋଗ, ଭଗବାନ ହିଁ ଶିଖାଉଛନ୍ତି । ମନୁଷ୍ୟ, ମନୁଷ୍ୟକୁ ପବିତ୍ର କରାଇପାରିବେ ନାହିଁ । ପତିତ-ପାବନ ହେଉଛନ୍ତି ଏକ ମାତ୍ର ବାବା । ମନୁଷ୍ୟ ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ କେତେ ଛନ୍ଦି ହୋଇ ରହିଛନ୍ତି । ଜନ୍ମ-ଜନ୍ମାନ୍ତରରୁ ଭକ୍ତି କରିଆସିଛନ୍ତି । ସ୍ନାନ କରିବାକୁ ଯାଉଛନ୍ତି । ଏପରି ନୁହେଁ ଯେ, କେବଳ ଗଙ୍ଗାରେ ସ୍ନାନ କରୁଛନ୍ତି । ଯେଉଁଠି ବି ପୋଖରୀ ଜଳାଶୟ ଦେଖୁଛନ୍ତି ତାକୁ ମଧ୍ୟ ପତିତ-ପାବନ ବୋଲି ଭାବୁଛନ୍ତି । ଏଠାରେ ମଧ୍ୟ ଗଉମୁଖ ରହିଛି । ଝରଣାରୁ ପାଣି ଆସୁଛି । ଯେପରି କୂଅର ପାଣିକୁ ତ ପତିତ-ପାବନୀ ଗଙ୍ଗା ବୋଲି କୁହାଯିବ ନାହିଁ । ମନୁଷ୍ୟମାନେ ଗଉମୁଖକୁ ମଧ୍ୟ ତୀର୍ଥ ବୋଲି ଭାବୁଛନ୍ତି । ବହୁତ ମନୁଷ୍ୟ ଭାବନା ଦ୍ୱାରା ସେଠାକୁ ଯାଇ ସ୍ନାନ କରିଥା'ନ୍ତି । ତୁମମାନଙ୍କୁ ଏବେ ଜ୍ଞାନ ମିଳୁଛି । ତୁମେ ଜ୍ଞାନ ସମ୍ବନ୍ଧରେ କହୁଥିଲେ ମଧ୍ୟ ମାନୁନାହାଁନ୍ତି । ନିଜର ବହୁତ ଦେହ-ଅହଂଙ୍କାର ରହିଛି । ଆମେ ଏତେ ଶାସ୍ତ୍ର ପଢିଛୁ ... । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଯେଉଁ ଶାସ୍ତ୍ର ଆଦି ପଢିଛ ସେସବୁ ଭୁଲିଯାଅ । ଏସବୁ କଥା ମନୁଷ୍ୟ କିପରି ଜାଣିବେ ସେଥିପାଇଁ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଏପରି ଭଲ ଭଲ ପଏଣ୍ଟସ୍ ଲେଖି ଉଡ଼ାଜାହାଜ ଦ୍ୱାରା ବାଣ୍ଟ । ଯେପରି ଆଜିକାଲି କହୁଛନ୍ତି - ବିଶ୍ୱରେ ଶାନ୍ତି କିପରି ହେବ ? କେହି ରାୟ ଦେଲେ ତାଙ୍କୁ ପୁରସ୍କାର ମିଳିଥାଏ । କିନ୍ତୁ ସେମାନେ ଶାନ୍ତିର ସ୍ଥାପନା ତ କରିପାରିବେ ନାହିଁ । ଶାନ୍ତି କେଉଁଠି ଅଛି ? ମିଛ ପୁରୁସ୍କାର ଦେଉଛନ୍ତି ।

ତୁମେ ଜାଣିଛ ଯେ ଲଢେଇ ପରେ ବିଶ୍ୱରେ ଶାନ୍ତି ହେବ । ଏହି ଲଢେଇ ତ ଯେ କୌଣସି ସମୟରେ ମଧ୍ୟ ହୋଇପାରେ । ଏପରି ପ୍ରସ୍ତୁତି ହୋଇ ରହିଛି । କେବଳ ପିଲାମାନଙ୍କ ପାଇଁ ହିଁ ବିନାଶ ଡ଼େରୀ ହେଉଛି । ଯେବେ ତୁମର କର୍ମାତୀତ ଅବସ୍ଥା ହେବ, ତେବେ ହିଁ ବିନାଶ ହେବ, ଏଥିରେ ହିଁ ମେହନତ ରହିଛି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୋତେ ମନେ ପକାଅ ଏବଂ ଗୃହସ୍ଥ ବ୍ୟବହାରରେ ରହି କମଳ ଫୁଲ ସମାନ ପବିତ୍ର ହୁଅ । ସୃଷ୍ଟିର ଆଦି-ମଧ୍ୟ-ଅନ୍ତର ଜ୍ଞାନକୁ ସ୍ମରଣ କର । ତୁମେ ଲେଖି ମଧ୍ୟ ପାରିବ - ଡ୍ରାମା ଅନୁସାରେ କଳ୍ପ ପୂର୍ବ ସଦୃଶ ବିଶ୍ୱରେ ଶାନ୍ତି ସ୍ଥାପନ ହୋଇଯିବ । ତୁମେ ଏକଥା ମଧ୍ୟ ବୁଝାଇପାରିବ ଯେ ବିଶ୍ୱରେ ଶାନ୍ତି ତ ସତ୍ୟଯୁଗରେ ହିଁ ଥିଲା । କଳିଯୁଗରେ ନିଶ୍ଚୟ ଅଶାନ୍ତି ହିଁ ରହିବ । କିନ୍ତୁ କେତେକ ବ୍ୟକ୍ତି ତୁମ କଥା ଉପରେ ବିଶ୍ୱାସ କରୁନାହାଁନ୍ତି କାହିଁକିନା ତାଙ୍କର ସ୍ୱର୍ଗକୁ ଯିବାର ହିଁ ନାହିଁ ତେଣୁ ଶ୍ରୀମତ ପାଳନ କରିବେ ନାହିଁ । ଏଠାରେ ମଧ୍ୟ ବହୁତ ଅଛନ୍ତି ଯିଏ କି ଶ୍ରୀମତ ଅନୁସାରେ ପବିତ୍ର ରହିପାରୁନାହାଁନ୍ତି । ସର୍ବୋଚ୍ଚ ଭଗବାନଙ୍କର ତୁମକୁ ମତ ମିଳୁଛି । କାହାର ଚଳଣି ଠିକ୍ ନଥିଲେ କହନ୍ତି ନା ତୁମକୁ ଈଶ୍ୱର ଭଲ ମତ ଦିଅନ୍ତୁ । ଏବେ ତୁମେ ଈଶ୍ୱରୀୟ ମତରେ ଚାଲିବା ଆବଶ୍ୟକ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ୬୩ ଜନ୍ମ ତୁମେ ବିଷୟ ସାଗରରେ ବୁଡ଼ିରହିଲ । ବାବା ପିଲାମାନଙ୍କ ସହିତ କଥା ହେଉଛନ୍ତି । ପିଲାମାନଙ୍କୁ ହିଁ ବାବା ସୁଧାରିବେ ନା । ସାରା ଦୁନିଆ କୁ କିପରି ସୁଧାରିବେ । ବାହାର ଲୋକଙ୍କୁ କହିବେ ପିଲାମାନଙ୍କଠାରୁ ବୁଝ । ବାବା ବାହାର ଲୋକଙ୍କ ସହିତ କଥା ହୋଇପାରିବେ ନାହିଁ । ବାବାଙ୍କୁ ନିଜର ସନ୍ତାନମାନେ ହିଁ ଭଲ ଲାଗିଥା'ନ୍ତି । ବାବାଙ୍କୁ ଚିହ୍ନି ନଥିବା ସନ୍ତାନମାନେ ଭଲ ଲାଗି ନଥା'ନ୍ତି । ଲୌକିକ ପିତା ମଧ୍ୟ ସୁପୁତ୍ରକୁ ଧନ ଦେଇଥା'ନ୍ତି । ସବୁ ସନ୍ତାନ ସମାନ ତ ହେବେ ନାହିଁ ନା । ବାବା ବି କହୁଛନ୍ତି ଯିଏ ମୋର ହେଉଛନ୍ତି, ତାଙ୍କୁ ହିଁ ମୁଁ ସମ୍ପତ୍ତି ଦେଉଛି । ଯିଏ ମୋର ହେଉନାହାଁନ୍ତି, ସେ ଜ୍ଞାନକୁ ବୁଝିପାରିବେ ନାହିଁ । ଶ୍ରୀମତ ପାଳନ କରିପାରିବେ ନାହିଁ । ସେମାନେ ହେଲେ ଭକ୍ତ ଆତ୍ମା ।

ବ୍ରହ୍ମାବାବା ବହୁତ ଦେଖିଛନ୍ତି । କେହି ବଡ଼ ସନ୍ନ୍ୟାସୀ ଆସିଲେ, ତାଙ୍କର ବହୁତ ଶିଷ୍ୟ ଥା’ନ୍ତି । ନିଜ ନିଜର ଶକ୍ତି ଅନୁସାର ଚାନ୍ଦା ଏକାଠି କରନ୍ତି । ଏଠାରେ ବାବା ତ ଏପରି କହୁନାହାଁନ୍ତି ଯେ - ଚାନ୍ଦା ଏକତ୍ର କର । ନାଁ, ଏଠାରେ ତ ଯିଏ ବୀଜ ବୁଣିବ, ସେ ୨୧ ଜନ୍ମ ତା’ର ଫଳ ପାଇବ । ମନୁଷ୍ୟ ଦାନ କରି ଭାବନ୍ତି, ଆମେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ପାଇଁ କରୁଛୁ । ଈଶ୍ୱର ସମର୍ପଣମ୍ ଅଥବା କୃଷ୍ଣ ସମର୍ପଣମ୍ କହିଥା’ନ୍ତି । କୃଷ୍ଣଙ୍କ ନାମ କାହିଁକି ନେଉଛନ୍ତି ? କାହିଁକିନା କୃଷ୍ଣଙ୍କୁ ଗୀତାର ଭଗବାନ ବୋଲି ଭାବୁଛନ୍ତି । ଶ୍ରୀ ରାଧେ ଅର୍ପଣମ୍ କେବେ କହିବେ ନାହିଁ । ଈଶ୍ୱର ଅଥବା କୃଷ୍ଣ ଅର୍ପଣମ୍ କହିଥାନ୍ତି । ଜାଣିଛନ୍ତି ଯେ ଈଶ୍ୱର ହିଁ ଫଳ ଦେଉଛନ୍ତି । କେହି ସାହୁକାର ଘରେ ଜନ୍ମ ନେଲେ କହିଥାନ୍ତି ନା, ପୂର୍ବ ଜନ୍ମରେ ବହୁତ ଦାନ-ପୁଣ୍ୟ କରିଛୁ ସେଥିପାଇଁ ଏପରି ହୋଇଛୁ । ଏହା ଦ୍ୱାରା ରାଜା ମଧ୍ୟ ହୋଇପାରିବେ । କିନ୍ତୁ ଏହା କାକ ବିଷ୍ଠା ପରି ଅଳ୍ପକାଳର ସୁଖ ଅଟେ । ରାଜାମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ସନ୍ନ୍ୟାସୀମାନେ ସନ୍ନ୍ୟାସ କରାଇଥା’ନ୍ତି କହିଥା’ନ୍ତି ଯେ ସ୍ତ୍ରୀ ତ ସର୍ପିଣୀ ଅଟେ । କିନ୍ତୁ ଦ୍ରୌପଦୀ ତ ଡ଼ାକିଥିଲେ ଯେ, ଦୁଃଶାସନ ମୋତେ ନଗ୍ନ କରୁଛି । ଏବେ ମଧ୍ୟ ଅବଳାମାନେ କେତେ ଡ଼ାକୁଛନ୍ତି -- ହେ ପ୍ରଭୁ ଆମର ଲାଜ ରଖ । ବାବା, ଆମକୁ ଇଏ ବହୁତ ମାରୁଛନ୍ତି । କହୁଛନ୍ତି ବିକାର ରୂପି ବିଷ ଦିଅ ନହେଲେ ହତ୍ୟା କରିଦେବି । ତେଣୁ କହିଥା’ନ୍ତି ବାବା ଏହି ବନ୍ଧନରୁ ମୁକ୍ତ କର । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ବନ୍ଧନ ତ ଖଲାସ ହେବ, ପୁଣି ୨୧ ଜନ୍ମ କେବେ ନଗ୍ନ ହେବ ନାହିଁ । ସେଠାରେ ବିକାର ରହିବ ନାହିଁ । ଏହି ମୃତ୍ୟୁଲୋକରେ, ଏହା ହେଉଛି ଅନ୍ତିମ ଜନ୍ମ । ଏହା ହେଉଛି ବିକାରୀ ଦୁନିଆ ।

ଦ୍ୱିତୀୟ କଥା, ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଯେ ବର୍ତ୍ତମାନ ମନୁଷ୍ୟ କେତେ ଅଜ୍ଞାନୀ ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି । କେହି ମଲେ କହନ୍ତି ସ୍ୱର୍ଗ ଗଲା । କିନ୍ତୁ ସ୍ୱର୍ଗ କେଉଁଠି ଅଛି । ଏହା ତ ହେଉଛି ନର୍କ । ସ୍ୱର୍ଗବାସୀ ହେଲେ ଅର୍ଥାତ୍ ନିଶ୍ଚୟ ନର୍କରେ ଥିଲେ କିନ୍ତୁ କାହାକୁ ସିଧା ସଳଖ ଯଦି କହିବ — ତୁମେ ନର୍କବାସୀ ଅଟ, ତେବେ କ୍ରୋଧିତ ହୋଇ ବିଗିଡିଯିବେ । ଏମାନଙ୍କୁ ତୁମେ ଏସମ୍ବନ୍ଧରେ ଲେଖିବା ଉଚିତ୍ । ଅମୁକ ସ୍ୱର୍ଗବାସୀ ହେଲା ଅର୍ଥାତ୍ ତୁମେ ନର୍କବାସୀ ଅଟ ନା । ଆମେ ତୁମକୁ ଏପରି ଯୁକ୍ତି ବତାଇବୁ ଯେ ତୁମେ ସତରେ ସ୍ୱର୍ଗକୁ ଯିବ । ଏହି ପୁରୁଣା ଦୁନିଆ ଏବେ ବିନାଶ ହୋଇଯିବ । ଖବର କାଗଜରେ ଛପାଅ ଯେ ଏହି ଲଢେଇ ପରେ ବିଶ୍ୱରେ ଶାନ୍ତି ହେବ, ୫ ହଜାର ବର୍ଷ ପୂର୍ବ ସଦୃଶ । ସେଠାରେ ଏକମାତ୍ର ହିଁ ଆଦି ସନାତନ ଦେବୀ-ଦେବତା ଧର୍ମ ଥିଲା । ଲୋକେ କହୁଛନ୍ତି ସେଠାରେ ମଧ୍ୟ କଂସ, ଜରାସଂନ୍ଧୀ ଆଦି ଅସୁର ଥିଲେ, ତ୍ରେତାରେ ରାବଣ ଥିଲା । ଏବେ ତାଙ୍କ ସହ କିଏ ମୁଣ୍ଡ ପିଟିବ । ଜ୍ଞାନ ଏବଂ ଭକ୍ତିରେ ରାତି-ଦିନର ଫରକ ରହିଛି । ଏତେ ସହଜ କଥା ବି ମୁସକିଲ୍‌ରେ କାହାର ବୁଦ୍ଧିରେ ଆସୁଛି । ତେଣୁ ଏପରି ସ୍ଲୋଗାନ୍ ଲେଖିବା ଦରକାର । ଡ୍ରାମା ଅନୁସାରେ, ଏହି ଲଢେଇ ପରେ ବିଶ୍ୱରେ ଶାନ୍ତି ହେବ । କଳ୍ପ-କଳ୍ପ ବିଶ୍ୱରେ ଶାନ୍ତି ହେଉଛି ପୁଣି କଳିଯୁଗ ଅନ୍ତରେ ଅଶାନ୍ତି ହେଉଛି । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ହିଁ ଶାନ୍ତି ରହିବ । ଏକଥା ମଧ୍ୟ ତୁମେ ଲେଖିପାରିବ ଯେ ଗୀତାରେ ଭୁଲ କରିବା ଦ୍ୱାରା ହିଁ ଭାରତର ଏହି ଅବସ୍ଥା ହୋଇଛି । ପୂରା ୮୪ ଜନ୍ମ ନେଉଥିବା କୃଷ୍ଣଙ୍କର ନାମ ରଖିଦେଇଛନ୍ତି । ଶ୍ରୀ ନାରାୟଣଙ୍କର ନାମ ମଧ୍ୟ ରଖି ନାହାଁନ୍ତି । ତଥାପି ନାରାୟଣଙ୍କର ୮୪ ଜନ୍ମରୁ କିଛି ଦିନ କମ୍ ବୋଲି କହିବା ନା । କୃଷ୍ଣ ପୂରା ୮୪ ଜନ୍ମ ନେଉଛନ୍ତି । ଶିବବାବା ଆସୁଛନ୍ତି ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ହୀରା ତୁଲ୍ୟ କରାଇବା ପାଇଁ । ତେଣୁ ତାଙ୍କ ପାଇଁ ବ୍ରହ୍ମାବାବାଙ୍କ ଭଳି ମୂଲ୍ୟବାନ ସୁନାର ଡ଼ବା ମଧ୍ୟ ଦରକାର, ଯେଉଁଥିରେ ଶିବବାବା ଆସି ପ୍ରବେଶ କରିବେ । ସେ କିପରି ସୁନା ଭଳି ମୂଲ୍ୟବାନ ହେଲେ, ତୁରନ୍ତ ତାଙ୍କୁ ସାକ୍ଷାତ୍କାର କରାଇଲେ ଯେ ତୁମେ ବିଶ୍ୱର ମାଲିକ ହେବ । ଏବେ ମୋତେ ମନେ ପକାଅ, ପବିତ୍ର ହୁଅ ତେଣୁ ତୁରନ୍ତ ପବିତ୍ର ହେବାକୁ ଲାଗିଲେ । ପବିତ୍ର ହେବା ବିନା ତ ଜ୍ଞାନର ଧାରଣା ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । ବାଘୁଣିର କ୍ଷୀରକୁ ରଖିବା ନିମନ୍ତେ ସୁନାର ପାତ୍ର ଆବଶ୍ୟକ । ଏହି ଜ୍ଞାନ ତ ହେଉଛି — ପରମପିତା ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ପ୍ରଦତ୍ତ । ଏହାକୁ ଧାରଣ କରିବା ପାଇଁ ମଧ୍ୟ ସୁନା ଭଳି ବୁଦ୍ଧି ରୂପି ପାତ୍ର ଆବଶ୍ୟକ । ବୁଦ୍ଧିର ପବିତ୍ରତା ଦରକାର, ତେବେ ଯାଇ ଜ୍ଞାନର ଧାରଣ ହେବ । ପବିତ୍ରତାର ପ୍ରତିଜ୍ଞା କରି ପୁଣି ଅଧୋପତନ ହେଲେ ଯୋଗର ଯାତ୍ରା ମଧ୍ୟ ଢିଲା ହୋଇଯାଉଛି । ଜ୍ଞାନ ମଧ୍ୟ ଭୁଲିଯାଆନ୍ତି । କାହାକୁ କହି ପାରିବେ ନାହିଁ ଯେ - ଭଗବାନୁବାଚ, କାମ ମହାଶତ୍ରୁ ଅଟେ । ତାଙ୍କ କଥା ହୃଦୟସ୍ପର୍ଶି ହେବ ନାହିଁ । ସେମାନେ ପୁଣି କୁକୁଡା ଭଳି ଅନ୍ୟକୁ ଜାଗ୍ରତ କରି ନିଜେ ଶୋଇପଡନ୍ତି । କୌଣସି ବି ବିକାର ନ ରହୁ । ପ୍ରତ୍ୟହ ଚାର୍ଟ ରଖ । ବାବାଙ୍କ ପରି ମାୟା ମଧ୍ୟ ସର୍ବଶକ୍ତିମାନ୍ ଅଟେ । ଅଧାକଳ୍ପ ରାବଣର ରାଜ୍ୟ ଚାଲୁଛି । ବାବାଙ୍କ ବିନା ମାୟା ଉପରେ କେହି ବିଜୟପ୍ରାପ୍ତ କରାଇପାରିବେ ନାହିଁ । ଡ୍ରାମା ଅନୁସାରେ ରାବଣ ରାଜ୍ୟ ମଧ୍ୟ ହେବ । ଭାରତର ଜୟ ପରାଜୟ ଉପରେ ହିଁ ଏହି ଡ୍ରାମା ତିଆରି ହୋଇଛି । ଏକଥା ବାବା ତୁମକୁ ହିଁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ମୁଖ୍ୟ ହେଉଛି ପବିତ୍ର ହେବାର କଥା । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ଆସୁଛି ପତିତଙ୍କୁ ପବିତ୍ର କରାଇବା ପାଇଁ । ବାକି ଶାସ୍ତ୍ରରେ ପାଣ୍ଡବ ଏବଂ କୌରବଙ୍କର ଲଢେଇ, ଜୁଆ ଖେଳ ଆଦି ବସି ଦେଖାଇଛନ୍ତି । ଏପରି କଥା କିଭଳି ହେବ । ରାଜଯୋଗର ପାଠପଢା କ’ଣ ଏପରି ହୋଇଥାଏ ? ଯୁଦ୍ଧ ଭୂମିରେ କ’ଣ ଗୀତା ପାଠଶାଳା ହେବ ? କେଉଁଠି ଜନ୍ମ-ମରଣ ରହିତ ଶିବବାବା, ପୁଣି କେଉଁଠି ପୂରା ୮୪ ଜନ୍ମ ନେଉଥିବା କୃଷ୍ଣ । କୃଷ୍ଣଙ୍କର ହିଁ ଅନ୍ତିମ ଜନ୍ମରେ ବାବା ଆସି ପ୍ରବେଶ କରୁଛନ୍ତି । କେତେ ସ୍ପଷ୍ଟ କଥା ଅଟେ । ଗୃହସ୍ଥ ବ୍ୟବହାରରେ ରହି ପବିତ୍ର ମଧ୍ୟେ ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ । ସନ୍ନ୍ୟାସୀମାନେ ତ କହୁଛନ୍ତି — ଉଭୟ ଏକତ୍ର ରହି ପବିତ୍ର ହୋଇପାରିବେ ନାହିଁ । କୁହ ତୁମକୁ ତ କିଛି ପ୍ରାପ୍ତି ହେଉ ନାହିଁ, ତେଣୁ କିପରି ପବିତ୍ର ରହିବ । ଏଠାରେ ତ ଆମକୁ ବିଶ୍ୱର ବାଦଶାହୀ ମିଳୁଛି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୋ ନିମନ୍ତେ କୁଳର ସମ୍ମାନ ରଖ । ଶିବବାବା କହୁଛନ୍ତି ଏହାଙ୍କ ଦାଢିର ସମ୍ମାନ ରଖ । ଏହି ଗୋଟିଏ ଅନ୍ତିମ ଜନ୍ମରେ ପବିତ୍ର ରହିଲେ ସ୍ୱର୍ଗର ମାଲିକ ହେବ । ନିଜେ ନିଜ ପାଇଁ ହିଁ ପରିଶ୍ରମ କରୁଛ । ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଧର୍ମର ଆତ୍ମା କେହି ସ୍ୱର୍ଗକୁ ଆସିପାରିବେ ନାହିଁ । ତୁମର ରାଜଧାନୀ ସ୍ଥାପନା ହେଉଛି । ଏଥିରେ ସବୁ ପ୍ରକାରର ପଦ ଦରକାର ନା । ସେଠାରେ ପରାମର୍ଶଦାତା ରହିବେ ନାହିଁ । ରାଜାମାନଙ୍କୁ ପରାମର୍ଶର ଆବଶ୍ୟକତା ନାହିଁ

। ପତିତ ରାଜାମାନଙ୍କର ଜଣେ ପରାମର୍ଶଦାତା ବା ମନ୍ତ୍ରୀ ଥା’ନ୍ତି । ଏଠାରେ ଦେଖ କେତେ ମନ୍ତ୍ରୀ ରହିଛନ୍ତି । ପରସ୍ପର ମଧ୍ୟରେ ଲଢେଇ କରୁଛନ୍ତି । ବାବା ସମସ୍ତ ଜଞ୍ଜାଳରୁ ମୁକ୍ତ କରୁଛନ୍ତି । ୩ ହଜାର ବର୍ଷ ପୁଣି କୌଣସି ଲଢେଇ ହେବ ନାହିଁ । ଜେଲ୍, କୋର୍ଟ ଆଦି କିଛି ହେଲେ ରହିବ ନାହିଁ । ସେଠାରେ ତ ସୁଖ ହିଁ ସୁଖ ହେବ । ଏଥିପାଇଁ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ମୃତ୍ୟୁ ମୁଣ୍ଡ ଉପରେ ଛିଡ଼ା ହୋଇଛି । ସ୍ୱାଦର ଯାତ୍ରା ଦ୍ୱାରା ବିକର୍ମାଜିତ୍ ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ । ତୁମେ ହିଁ ବାର୍ତ୍ତାବହ ଅଟ ଯିଏ କି ସମସ୍ତଙ୍କୁ ବାବାଙ୍କ ପ୍ରଦତ୍ତ ମନମନାଭବ ବାର୍ତ୍ତା ଦେଉଛ । ଆଚ୍ଛା —

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତା-ପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସ୍ମୃତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ୍ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍ତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର :—

(୧) ଜ୍ଞାନର ଧାରଣା କରିବା ପାଇଁ ପବିତ୍ର ହୋଇ ବୁଦ୍ଧି ରୂପୀ ପାତ୍ରକୁ ସ୍ୱଚ୍ଛ କରିବାକୁ ହେବ । କେବଳ କୁକ୍କଡ ଜ୍ଞାନୀ ଅର୍ଥାତ୍ ଧାରଣା ବିହୀନ ଜ୍ଞାନୀ ହେବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ ।

(୨) ସିଧାସଳଖ ବାବାଙ୍କ ନିକଟରେ ନିଜର ସବୁ କିଛି ଅର୍ପଣ କରି ଶ୍ରୀମତରେ ଚାଲି ୨୧ ଜନ୍ମ ପାଇଁ ରାଜପଦ ନେବାକୁ ହେବ ।

ବରଦାନ:- ଶୁଦ୍ଧି ଅର୍ଥାତ୍ ପବିତ୍ରତାର ବିଧି ଦ୍ୱାରା କିଲାକୁ ମଜବୁତ କରୁଥିବା ସଦା ବିଜୟୀ ଏବଂ ନିର୍ବିଘ୍ନ ହୁଅ ।

ଏହି କିଲା ଅର୍ଥାତ୍ ଗଡ ମଧ୍ୟରେ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଆତ୍ମା ସର୍ବଦା ବିଜୟୀ ଏବଂ ନିର୍ବିଘ୍ନ ହୋଇଯାଆନ୍ତୁ ସେଥିପାଇଁ ବିଶେଷ ସମୟରେ ଚାରିଆଡେ ଗୋଟିଏ ସମୟରେ ଯୋଗର କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମ ରଖ, ଯାହାଦ୍ୱାରା କେହି ବି ଏହି ତାରକୁ କାଟିପାରିବ ନାହିଁ କାରଣ ଯେତେ ଯେତେ ତୁମେମାନେ ସେବାକୁ ଆଗକୁ ବଢାଇ ଚାଲିବ ସେହି ଅନୁସାରେ ମାୟା ମଧ୍ୟ ନିଜର କରିବା ପାଇଁ ଚେଷ୍ଟା କରିବ । ସେଥିପାଇଁ ଯେପରି କୌଣସି କାର୍ଯ୍ୟ ଆରମ୍ଭ କରିବା ସମୟରେ ଶୁଦ୍ଧିର ବିଧିକୁ ଆପଣାଇ ଥାଅ, ସେହିପରି ସଂଗଠିତ ରୂପରେ ତୁମ ସମସ୍ତ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କ ଭିତରେ ଗୋଟିଏ ହିଁ ଶୁଦ୍ଧ ସଂକଳ୍ପ ରହୁ — ବିଜୟୀ, ଏହା ହିଁ ହେଉଛି ଶୁଦ୍ଧିର ବିଧି ବା ଉପାୟ ଯାହା ଦ୍ୱାରା କିଲା ମଜବୁତ ହୋଇଯିବ ।

ସ୍ଲୋଗାନ:- ଯୁକ୍ତିଯୁକ୍ତ ବା ଯଥାର୍ଥ ସେବାର ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ଫଳ ହେଉଛି ଖୁସି ।

***** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି *****